

0

GEEN KINDJE VAN GOD?

JONG EN (ON) BEDORVEN WAS IK
EN IK MOEST ZWIJGEN..

INHOUD

HOE HET ALLEMAAL BEGON	8
OPGENOMEN IN EEN PLEEGGEZIN	10
TERUG NAAR MIJN BIOLOGISCHE OUDERS	15
DE KAPELAAN	19
WAS HET WEL EEN SPELLETJE?	24
EEN BIJNA ONGELUK	28
HET GESTICHT	30
EEN BALLETPAKJE	33
ZIEK ZUSJE	36
MIJN LIEVE TANTE	39
VERLOST VAN DE KAPELAAN	41
GELD WAS BELANGRIJK THUIS	46
MIJN ALLEREERSTE VRIENDJE	48
WEG VAN HUIS	50
WEGGELOPEN	53
SERIEUZE VERKERING	55
OP DE TWEEDE PLAATS	58

EEN DIEPE TELEURSTELLING	60
KERST 1972	62
OP STAP	64
ZWANGER EN GELUKKIG	67
GESCHIEDEN	70
EEN NIEUWE VRIEND	72
HET M.O.B. EN DE PSYCHOLOOG	74
TERMINALE KANKER	77
MOEDERS REACTIE	79
VERPLEGING	81
EVEN DE VRIJHEID PROEVEN	84
VERKEERDE VRIENDEN	86
DAG-THERAPIE	88
WEER EEN EIGEN PLEKJE	92
EN WEER TRAPTE IK ERIN	94
LOSLATEN	97
TERUG IN DEN BOSCH	100
DATINGSITES	102

OOK FAMILIE MISBRUIKTE MIJ	107
EEN NIEUWE GELOOFSGEMEENSCHAP	109
DE AANKLACHT TEGEN DE RKK	110
PRIVE GESPREK MET EEN SCHOONZUS	116
2014 NAWOORD	125

ISBN:978-94-6266-020-5

Jarenlang gezwegen, maar dat zwijgen is doorbroken.
Door mijn verhaal te schrijven, verwerk ik de dingen die
me al mijn hele leven achtervolgen.
Tevens is dit mijn zoektocht naar echte liefde.
De namen in dit boek zijn veranderd.

Dit boek draag ik op aan hen, die door misbruik
verward zijn geraakt, in de hoop hun een steun te
kunnen zijn.

Misbruik onderga je .
Voel je absoluut niet schuldig.
Je bent, net als ik, slachtoffer, geen dader...

Tiekje

Het voelt een beetje vreemd, nu ik aan de stichting RKK wil gaan schrijven.

Kan ik mijn geheim wel los laten, het delen met anderen?

Ik besluit de brief toch maar te schrijven en begin aarzelend.

Geachte Mevrouw,

Ik bijt op mijn pen en denk na hoe ik het zal aanpakken. Meteen maar met de deur in huis vallen, lijkt me het beste.

Het gaat me goed af.

Tevreden leg ik de pen opzij wanneer de brief klaar is.

Gauw in een enveloppe, dan op de post.

Ik heb de brief gepost en loop vervolgens snel terug naar huis.

Het voelt goed, geeft me een tevreden gevoel.

Eindelijk kan ik de dingen, die mij vroeger overkomen zijn, een plek gaan geven...

HOE HET ALLEMAAL BEGON

10 juni 1953.

Het is nog vroeg in de ochtend wanneer vader wordt opgehaald om naar het werk te gaan.

Er is veel werk te doen in Zeeland, na de grote watersnoodramp.

Terwijl moeder haar kinderen verzorgt, kondigen de weeën zich aan...

Het werd een moeilijke bevalling. Er scheen van alles mis te zijn gegaan. Ik werd geboren met een hersenbloeding.

De doctoren waren bang, dat ik het niet zou redden.

Maar hoewel ik zwakke longetjes had, was ik toch sterk genoeg om te overleven.

Ik gaf dus toen al blijk van een sterke overlevingsdrang.

Na slechts enkele maanden was moeder opnieuw zwanger.

Dit werd al haar zevende kind.

Moeder bleek een zwangerschapsvergiftiging te hebben. Zij moest daarom worden opgenomen in het ziekenhuis.

Vader was aan het werk; hij kon de zorg voor de kinderen niet aan.

Al snel werden er kinderen bij familie ondergebracht.

Alleen ik was een probleem.

Niemand durfde het aan om mij in huis te nemen.

Ze wisten immers niet, hoe ik me zou ontwikkelen.
Volgens de artsen zou ik weleens een probleemkind
kunnen worden.

Wat moesten ze nou met mij?

Net op het moment dat er werd beslist, dat ik dan maar
naar het gesticht/weeshuis zou worden gebracht, kwam
Annie, de oppas van het gezin, binnen.

Ze schrok van wat ze hoorde.

Meteen rende ze naar haar moeder om te vertellen, wat
er gaande was in ons gezin.

OPGENOMEN IN EEN PLEEGGEZIN

De moeder van Annie was een gescheiden vrouw, met al volwassen en puberende kinderen.

Ook al had ze het niet breed, ze aarzelde geen moment.

Direct ging ze met Annie naar mijn ouders.

Daar is toen besloten, dat ik in hun gezin opgenomen zou worden. En zo belandde ik dus in een pleeggezin.

Mijn ledikantje werd in de slaapkamer van mijn pleegmoeder gezet,.

Nu was ik een van hun gezin geworden.

Er waren grote broers en zussen aanwezig, die het heel gewoon schenen te vinden zo'n kleintje in huis.

Hoewel ik een huil-baby bleek te zijn, zoals me later is verteld, hielden ze verschrikkelijk veel van me.

Toen het ledikantje te klein voor me werd, verhuisde ik naar een andere kamer.

Daar sliep ik tussen mijn twee grote zussen in.

Ik kan me nog herinneren dat Annie, de oudste zus, me s 'nachts in mijn billen kneep.

Dat deed ze omdat ik weer eens dwars op het bed lag en zodoende mijn beentjes over haar gooide.

Het was niet altijd pais en vree, hoor. Er werd ook weleens hard opgetreden.

Dat gebeurde vooral als ik vervelend was .Maar ook als ik huilde om niets, of weer eens iets had gesloopt.

Buiten spelen was een feest, en er waren veel kinderen in de buurt.

Eén vervelend roodharig jongetje, zijn naam ben ik kwijt, kan ik me nog herinneren. Hij wist, dat ik een pleegkind was en daarmee pestte hij mij altijd.

Het gevolg was, dat ik huilend thuis naar binnen kwam. Daar werd me duidelijk gemaakt ,me er niets van aan te trekken.

Maar over het algemeen heb ik fijne herinneringen aan de buurt waarin ik opgroeide.

Sommigen van mijn stiefbroers waren al getrouwd en hadden zelf ook al kinderen.

Wanneer ze 's zondags op visite kwamen, speelden die kinderen met mij onder de tafel of in de kolenruimte.

De kolenruimte was een kamer, die niet gebruikt werd als slaapkamer. In feite diende deze kamer als opslagruimte, voor kolen en dergelijke.

Het was een grote kamer met ergens, achter een gordijn, een soort kolenhok.

Moeder had niet graag dat ik er speelde, want ik maakte me daar behoorlijk vies.

Maar ja, het is nu eenmaal zo, dat de dingen die niet mogen, wél het leukste zijn voor een kind.

Vaak vochten we ook om de oude rookstoel, die naast de kachel stond. Zo'n ouderwetse stoel, waarvan de leuning helemaal achterover kon, zodat je erin kon liggen.

In de veronderstelling dat het mijn stoel was, duwde ik de anderen weg. Het resultaat was meestal, dat we er samen in zaten.

Op die manier leerde ik ook wat mijn en dijn was.

Het was een volksbuurt waarin ik opgroeide.

Achterin onze straat ,die uitliep op een klein pleintje, was een winkeltje.

Dientje was de dame die het winkeltje beheerde, en ik mocht er weleens wat snoepgoed gaan kopen.

Ooit kocht ik daar rietjes met salmiak erin.

Je beet het openingetje eraf en moest de salmiak op je hand strooien, om het vervolgens daarvan op te likken.

Ik wist dat het niet mocht, maar had het stiekem toch gekocht.

Om niet betrapt te worden, ging ik met zo'n rietje op het toilet zitten, zodat moeder het niet zag.

Maar, doordat ik te hard op dat stomme rietje zoog, drong de droge salmiak diep achterin mijn keel en kreeg ik een vreselijke hoestbui.

Gelukkig hoorde moeder me hoesten en kwam ze snel naar het toilet. Ik moet blauw van het zuurstoftekort hebben gezien, dat vertelde ze me later.

Hoewel ze me hielp, kreeg ik daarna wel op m'n kop.

Ze was erg boos op me. Dat deed me eigenlijk veel meer verdriet dan dat stomme rietje.

Dat toilet heeft me nachtmerries bezorgd.

De klink was een ovalen houten knop, die volgens mij lam was. Ik kon er niet zo goed mee omgaan en zat vaak vast in dat kleine hokje.

Dan schreeuwde ik en kwam moeder me uit het toilet bevrijden.

“Laat de deur dan op een kiertje”, zei ze steeds.

Ook ben ik er ooit eens voor straf in opgesloten.

Het was etenstijd en we zaten aan tafel.

Bloemkool... ik walgde ervan.

Na een hele poos zeuren, zette mijn broer Karel me op het toilet met m'n bord.

Er was een klein raampje, en ik gooide mijn eten erdoor naar buiten. Daar was ik mooi vanaf...

Beneden ons was de melkboer, een winkel in zuivel.

Ik had niet door, dat er mensen konden lopen, die naar die winkel gingen.

Wel, één van de bezoekers van de melkboer kwam waarschuwen, dat er eten naar beneden was gegooid, vanuit het raampje.

Moeder deed de deur van het toilet open en gaf me een uitbrander. Maar, ik hoefde nooit meer in dat hokje met m'n bord.

Beneden bij de zuivelwinkel hadden ze een zoon, die ook vaak bij óns kwam.

Flip heette hij, en ik was helemaal weg van hem.

Hij was twee of drie jaar ouder dan ik.

Moeder ving hem op, wanneer zijn ouders naar de veiling of grossier gingen.